

Becsületére legyen mondva, némely apróbb részletet ugyan elhagyott belőle, de hozzá nem toldott egy jottányit sem; úgy mesélte el a históriát, miképpen azt ő látta. A történetet bevégezvén hallgatott kicsinyég, aztán tekintetét szemrehányón végighordozva az asztaltársaság tagjainak komor ábrázatán, így szólt: „Uraim, ez hát a tényállás. Amíg mi itten apróceprő ügyeken rágódtunk, addig acsargó vész, veszett toportyánok hada támadott városunkra, s csak egy, egyetlenegy férfi volt talpon, hogy testével felfogja a csapásokat. Ez a hős férfiú, ez a spártai jellem zokszó nélkül, magányosan küzdött mostanáig a gonosszal. Nem kímélte vérét az éjszakai harcokban, a thermopüli harcosokat megszegyenítő szilárdsággal űzte az ellent.”

A trafikos úr most lehunyta a szemét, s a fogadó repedezett mennyezetének fordította arcát: „És lehet — suttogta —, lehet, hogy ez a hős mostanra már elvérzett a harc mezején... Uraim! — emelte fel vészjóslón a hangját, s hogy szavának nagyobb nyomatékot adjon, öklével a mellette ülő Podhorszky Miklósnak bablevesébe sújtott. — Uraim, esküdjünk!” — kiáltotta, s jobbját heves mozdulattal az asztal fölé lökte.

A férfiak megilletődötten nézték, amint kinyújtott, rezzenetlen ujjairól csöpörészik a sűrű lé, aztán megmozdultak a kezek. „Esküdjünk, mint Dobó mindenre elszánt vitézei, hogy nem adjuk könnyen az életünket, nem adjuk a várost. Esküdjünk keresztes hadjáratra, irgalmat nem ismerő, nehéz, kegyetlen harcra!”

És esküdtek...

Azt mi már nem követjük figyelemmel, hogy az ügyvéd úr, a patikárius, a városi levéltárnok urak hogyan egyeztetik zsebóráikat, s hazaérkezvén miként tisztogatják meg a vadászpuskák csövét: a történet ezennel bevégeztetett.

Talán még annyit, hogy Tarhás Fekete János három nap múlva összecsomagolt, s gyönyörűséges feleségével együtt elhagyta a várost. Az egykori kutyapecérnék ugyanis a szomszéd településen éppen megüresedő kórboncnoki állás nemhogy elfogadhatónak, de egyenesen testre szabottnak tűnt.

SALLÓ ISTVÁN FAFARAGÁSA